

Tako Zotin

Kur këndon gjeli *(Mateu 26:31–75)*

Ndoshta kushdo që ka jetuar në fshat, e ka dëgjuar këngën e gjelit dhe ndoshta e ka parë shpendin krenar që krekoset me qafën e tij të zgjatur duke përshëndetur lindjen e diellit. Nuk e di pse e bën një këndez këtë. Mendoj se, diku në trurin e tij të vogël, ai beson se dielli nuk do të dalë nëse ai nuk këndon.

Kur isha i vogël, e dëgjoja këngën e këndezeit me emocione të përziera. Kënga do të thoshte se një ditë e re kishte filluar. Kjo ishte e mirë. Gjithashtu do të thoshte se ishte koha që unë të çohesha nga krevati i ngrohtë dhe të bëja punët e mia. Kjo nuk ishte e mirë.

Por, për një njeri, tingulli i këngës së gjelit nuk solli aspak gëzim, por solli vetëm keqardhjen më të thellë. Emri i këtij njeriu është Pjetër. Fundi i ngjarjes së trishtuar, që na tregon për Pjetrin, gjendet te Mateu 26:73–75:

Pak më vonë u afruan ata që ishin aty e thanë: «sigurisht, edhe ti qenke njeri prej tyre! Ja, të tradhton theksi yt (galileas)»! Por Pjetri e mohoi duke u betuar: «le të më ndëshkojë Zoti në qoftë se gënjej! Atë njeri nuk e njoh». Në atë çast këndoi gjeli dhe Pjetrit iu kujtua se çfarë i kishte thënë Jezusi: «Para se të këndojë gjeli, do të më mohosh tri herë». Doli jashtë dhe qau me lot të hidhur.

Përveç tregimit të gjendur te Mateu 26, ne do të përdorim edhe disa hollësira të dhëna për këtë ngjarje në ungjijtë e tjerë (Marku 14; Luka 22; Gjoni 18). Në fillim, do të shikojmë se si gjeli këndoi për Pjetrin. Më pas do të shikojmë se si

gjeli këndon edhe për ne.

KUR GJELI KËNDOI PËR PJETRIN

Pranimi dhe protestat

Tek Mateu 26 Jezusi ishte me dishepujt e Tij në dhomën e sipërme. Ai e dinte se çfarë do të ndodhte dhe u përpoq të paralajmëronte ndjekësit e Tij. Thuhet se «i paralajmëruari është i parapërgatituri». Jezusi filloi duke thënë: «Sonte do të dilni të pabesë ndaj Meje» (v. 31a). «Dilni» është përkthyer nga një fjalë greke që shpesh është përkthyer «pengohesh». Në fakt, Jezusi tha: «Ju do të ndiheni kaq të turpëruar që jeni dishepujt e mi sa ju do të pengoheni dhe do të rrëzoheni».

Pastaj Jezusi citoi nga libri i Dhjatës së Vjetër Zakaria 13:7: «Sepse thuhet në shkrimet e shenjta: “Unë do ta vras bariun dhe dhentë e kopesë do të shpërndahen”» (v. 31b). Ideja e vrasjes së bariut i referohet vdekjes së Jezusit. Shpërdarja e deleve nënkuptonte se dishepujt e Tij do ta braktisnin.

Edhe pse Jezusi e dinte se dishepujt e Tij do ta braktisnin, Ai prapë ishte i dashur dhe i dhembshur me ta. Në vargun 32, Ai e parashikoi ringjalljen dhe bashkimin e Tij me dishepujt: «Pas ringjalljes sime, do të shkoj para jush në Galile».

Sidoqoftë, Pjetri nuk i kushtoi vëmendje dashurisë dhe shqetësimit të Jezusit. E vetmja

gjë që dëgjoi ishte akuza që atij dhe të tjerëve iu bë se do ta harrojnë Jezusin dhe ai s'mund ta pranonte këtë akuzë. «Pjetri e kundërshtoi: “Edhe në qoftë se të tjerët do të dalin të pabesë, unë jo”» (v. 33). Pjetri nuk ishte as i pari as i fundit që i thoshte mësuesit: «Kësaj radhe u gabove»!

Pjetri sapo kishte marë pjesë në Darkën e Zotit. Ai ishte në praninë e dishepujve të tjerë dhe të Zotit. Pjetri mendoi se ishte shumë i fortë! «Kurrë nuk mund të ndodhë!», këmbëngulte Pjetri.

Jezusi e përsëriti paralajmërimin, duke iu drejtuar personalisht Pjetrit: «“Mos e mashtro veten!”», i tha Jezusi. “Sonte, para se të këndoje gjeli, do të më mohosh tri herë”» (v. 34). «Përpara se të këndoje gjeli» do të thotë «përpara mëngjesit». Me fjalë të tjera, Jezusi i tha Pjetrit: «Vetëm pas tre, katër apo pesë orësh, ti do të më mohosh tre herë.»

Pjetri nuk mund t'u besonte veshëve. Ishte si të pretendonte se e zeza do të bëhej e bardhë, që e përpjeta do të bëhej e tatëpjetë, që ngrica do të shkrihej dhe të nxehtit do të ngrinte. Pjetri i tha: «Këtë, unë nuk do ta bëj kurrë, edhe në qoftë se duhet të vdes me ty» (v. 35)! Kjo mund t'ju kujtojë 1 Korintasve 10:12: «Prandaj kini kujdes! Kush mendon se qëndron i patundur, të ruhet se mos rrëzohet»!

Realiteti dhe rezultatet

Pasi dha paralajmërimin, Jezusi dhe dishepujt e Tij lanë dhomën e sipërme dhe shkuan në «botën e vërtetë», jashtë në kopshtin e Gjetsemanisë. Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin. Së bashku, ata shkuan në qendër të kopshtit. Ai u tha atyre: «Rrini zgjuar e lutuni» (v. 41), por ata ranë në gjumë. Por Pjetri, të cilit i fliste goja përpara mendjes, fjeti në vend që të lutej. S'ka dyshim që ai do të zhgënjehet me veten e tij!

Turma erdhi dhe Juda e identifikoi Jezusin me një të puthur. Pjetri ishte gati: Ai nxori shpatën dhe plagosi shërbëtorin e priftit të lartë, duke i prerë veshin (v. 51; Gjoni 18:10). Jezusi e pa dhe i tha: «Ktheje shpatën në këllëf, sepse të gjithë ata që rrokin shpatën, do të vdesin prej shpatës» (v. 52).

Imagjinojeni protestën e Pjetrit: «Prit një minutë, Zot. Unë thashë se do të vdes për ty dhe

ja ku jam gati! Qëndro mbrapa meje Zot dhe unë do të të mbroj. Ata duhet të kalojnë sipër trupit tim për të të arrestuar»! Sidoqoftë, Jezusi tha: «Ktheje shpatën në këllëf, Pjetër». Kështu, Pjetri u përballua me realitetin. Megjithëse veprimi i Pjetrit mund të na duket i drejtë, ai nuk ishte pjesë e planit të Perëndisë.

Ne shpesh kemi planet tona njerëzore, apo jo? Kemi burimet tona të mbrojtjes, zonat tona të sigurisë, ndoshta shtëpitë dhe zotërimet tona, ndoshta punët tona, ndoshta shëndetin dhe fuqinë tonë apo martesën, bashkshortin dhe fëmijët. Por, këto të gjitha mund të zhduken. Kur këto gjëra na hiqen ne ndihemi shumë të pasigurtë! «Çfarë na ke bërë, Zot?», bërtasim. Perëndia do që ne të mësojmë të mbështetemi në Të.

Krenaria e Pjetrit ishte lënduar, gjithashtu. Ai ishte kritikuar publikisht nga Jezusi.

Realiteti sapo kishte filluar të zbardhej për Pjetrin. Jezusi u mor nga turma e njerëzve. Vini re si u realizua parashikimi i Jezusit: «Atëhere të gjithë dishepujt e braktisën dhe ikën» (v. 56b).

Njerëzit që e kishin arrestuar Jezusin, e çuan në pallatin e kryepriiftit, Kajafës, ku ishin mbledhur mësuesit e ligjit dhe këshilltarët. Pjetri e ndoqi Jezusin nga larg dhe shkoi në oborrin e kryepriiftit. Atje u ul pranë rojtarëve për të parë se si do të përfundonte puna (vargjet 57, 58).

Ungjilli i Gjonit tregon se Gjoni, gjithashtu, e ndoqi nga pas turmën, deri në shtëpinë e kryepriiftit (Gjoni 18:15).

Turma duhet të jetë kthyer në qytet në të njëjtën mënyrë që Jezusi kishte shkuar atje me dishepujt e Tij, nga kopshti përmes luginës së Kidronit, mbrapa në qytet, derisa arritën në shtëpinë e kryepriiftit. Gjoni e njihte kryepriiftin (ndoshta ai kishte ndonjë marrëdhënie tregtie me të), kështu që u lejua të hynte. Pastaj ai mori brenda edhe Pjetrin (Gjoni 18:16).

Pjetri shkoi në oborr, që duhet të ketë qenë në qendër të gjithë ndërtesave. Tregime të tjera shtojnë se një zjarr i vogël ishte ndezur atje, natyrisht i ndezur për t'u mbrojtur nga të ftohtët e natës pranverore. Pjetri, që po sillej si të ishte i zoti i vendit, filloi të ngrohej afër zjarrit. Mateu 26:58 thotë se ai shkoi për «të parë rezultatin». Ai ndoshta shpresonte që do ta merrte çdo të ndodhte nga dritaret dhe dyert e hapura.

Përpara se të vazhdojmë, le të theksojmë se

asnjë dishepull s' ishte në oborr, në gojën e ujkut, si thuhet. Përveç Gjonit,¹ gjithë dishepujt e tjerë ishin shpërndarë. Kështu, le ta vlerësojmë Pjetrin për trimërinë dhe vendosmërinë e tij.

Por situata po vështirësohej dhe shkak u bë një shërbëtore e parëndësishme e kryepriftit, që kishte futur Pjetrin dhe Gjonin brenda në oborrin e shtëpisë së tij (Gjoni 18:17). Dhe ja një vajzë e vogël i thotë diçka të vogël këtij peshkatarit të madh e të fortë: «Edhe ti ishe me Jezusin Galileasin» (v. 69). Pjetri filloi të ndjente nxehtësi, jo nga zjarri por nga turma dhe ky burrë i fortë u tremb nga kjo vajzë e vogël: «Por ai e mohoi para të gjithëve duke thënë: “Nuk po kuptoj çfarë po thua”» (v. 70). Kështu, Pjetri e mohoi Jezusin për herë të parë.

Pjetri u tërhoq. Ai la zjarrin dhe u kthye në errësirë, drejt daljes. Por, nuk mund të dilte. Një tjetër shërbëtore e pa. «Ndërsa po i afrohej derës për të dalë jashtë, vuri re një shërbëtore tjetër, e cila u tha të pranishmëve: “Edhe ky ishte me Jezusin nga Nazareti”» (v. 71). Kur gjithë detajet vendosen së bashku, duket se në këtë moment disa njerëz të tjerë u përfshinë në këtë situatë. Së paku dy njerëz të tjerë u futën në bisedë, duke thënë: «Po, kjo është e vërtetë! Ai ishte me Jezusin nga Nazareti»!

Pjetri ndoshta filloi të djersinte. «Dhe e mohoi përsëri duke u betuar: “As që e njoh atë njeri”» (v. 72). Ai u betua se tha të vërtetën. Ai e kishte mohuar për herë të dytë.

Tragjedia dhe lotët

Mohimet e menjëhershme të Pjetrit dhanë rezultatin e tyre; ato bënë që ai të reflektonte në veten e tij. Një turmë e vogël u mbledh. Njëri ishte i afërmi i shërbëtorit të cilit Pjetri i kishte prerë veshin. Ata thanë: «Sigurisht edhe ti qenke njëri prej tyre! Ja të tradhton theksi yt (Galileas)» (v. 73).

Dialekti i Galileasve ishte i veçantë. Ata nuk u vinin theksin fjalëve që thoshin. Ata shqiptonin shumë shkronja njëlloj dhe nuk shqiptonin shumë të tjera. Theksi i tyre ishte kaq fyes për Hebrenjte, sa si rregull Galileasit nuk lejoheshin që të thoshin bekimet në sinagogat në Jude. Kështu, sa herë që Pjetri thoshte diçka, ai dallohej ashtu si mund të dallohet e folura shkodrane në Vlorë apo ajo vlonjate në Shkodër.

«Por Pjetri e mohoi duke u betuar: “Unë nuk e njoh këtë njeri!”» (v. 74a). Pjetri natyrisht përzejë betimin zyrtar me të folurën e pistë të peshkatarit. «Jo, jo, jo, unë nuk e njoh Atë!» Pjetri po bërtiste. Kështu ai mohoi për herë të tretë.

Luka shkruan për këtë moment: «Dhe Zoti u kthye dhe pa Pjetrin» (Luka 22:61). Ndoshta Jezusi shikoi jashtë nga dritarja apo nga dera. Ndoshta Jezusi e dalloj Pjetrin, ndërsa ai lëvizte nga një vend në tjetrin, gjatë kohës së gjyqit. Pavarësisht nga situata, Jezusi, në mes të gjithë asaj që po i ndodhte, e dinte se çfarë po i ndodhte Pjetrit.

Vëreni reagimin e Pjetrit kur e kuptoi çfarë kishte bërë: «Dhe menjëherë gjeli këndoi ... Dhe doli jashtë [duke u larguar nga vendi ku e kishte mohuar Zotin tre herë] dhe qau me hidhërim» (vargjet 74b, 75b).

Mbajeni në mendje këtë skenë, ndërsa vazhdojmë me pjesën e dytë të mësimin tonë.

KUR GJELI KËNDON PËR NE

Le të mos gënjejmë vetveten. Të gjithë jemi ndodhur në situata si ajo e Pjetrit. Ne të gjithë kujtojmë se si Moisiu la jetën luksoze në Pallatin e Faraonit për të shërbyer. Ai la pasurinë, rehatinë dhe shkëlqimin e jetës që ofronte pallati për t'i shërbyer Perëndisë dhe popullit të tij. Situata jonë ndoshta nuk është e njëjtë me atë të Moisiut, por ndoshta mund të jetë e njëjtë me atë të Pjetrit.

Kur jemi në shërbesën e adhurimit të Perëndisë duke kënduar «Jam i juaji Zot», ndihemi të sigurtë. Jemi me vëllezërit tanë kristianë dhe mendojmë se jemi të pathyeshëm. Në qoftë se na pyesin nëse do ta tradhtonim Krishtin ndonjëherë, do të përgjigjeshim: «Kurrë!» Por, kur hyjmë në «botën e vërtetë», kur tundimet vijnë, kur turma fillon të na rrethojë dhe influencohemi nga shoqëria e keqe, pranimi i Jezusit bëhet më i vështirë. Kjo është një përvojë krejt e ndryshme! Të pranosh Jezusin si Zotin tënd, kur je mes vëllezërve dhe motrave kristianë, ndryshon nga pranimi i bërë jashtë këtij ambjenti.

Së fundi, kam lexuar disa shembuj që tregojnë se çfarë mund të bëjë influenza e të tjerëve te ne: Një i shurdhër nuk dëshiron të vendosë në vesh një pajisje dëgjimi, sepse ai nuk do që të ndryshojë. Një vajzë që ishte gati e verbër, nuk donte që

njerëzit ta dinin këtë dhe vazhdonte të dëmtonte veten e saj duke upërplasur në mure apo objekte të tjera. Në një eksperiment, disa adoleshentë thanë se vija më e shkurtër ishte vija më e gjatë dhe këtë e thanë sepse adoleshentë të tjerë thanë të njëjtën gjë. «Oh, po këta janë adoleshentë», mund të thotë dikush. Jo, kjo është e vërtetë për të gjithë ne. A keni qeshur ndonjëherë me ndonjë «shaka» që nuk ishte e tillë, vetëm se të tjerët qeshën me të?

Shpesh në jetën e përditshme ne ngurojmë të veprojmë si na mëson Bibla. Kjo është e njëjta gjë si të mohosh Jezusin. Mund ta mohojmë Jezusin me fjalë, me vepra, apo duke mos folur kur duhet të flasim. Shpesh, ne nuk e mohojmë Atë vetëm një herë, por vazhdimisht, pa u ndjerë fajtorë në ndërgjegjen tonë.

Është interesante se si mund t'ia «mbyllim gojën» ndërgjegjes për një farë kohe. Kur rripat e sigurimit të makinave u shfaqën për herë të parë, shumë makina kishin sinjale zanorë për t'u kujtuar pasagjerëve të vendosnin rripin e sigurimit. Këto sinjale aktivizoheshin, nëse rripi i sigurimit nuk lidhej. Shumë nga shokët e mi i urrenin këto sinjale. Ata nuk kishin ndërmend ta lidhnin rripin e sigurimit dhe nuk donin që zhurma e këtyre sinjaleve t'i shqetësonte. Kështu, ata i nxorën jashtë përdorimit sinjalet. Disa prenë lidhjet elektrike të sinjaleve dhe disa i lidhnin rripat e sigurimit së bashku dhe uleshin mbi to. Në një mënyrë apo tjetër, ata shmangnin funksionimin e sinjaleve. Disa nga ne e trajtojnë ndërgjegjen në të njëjtën mënyrë. Ndërgjegjja është një nga sistemet paralajmëruese më të rëndësishme të krijuara nga Perëndia, por ne s'e pëlqejmë dhe kështu e shpërfillim atë. Ne «e çmontojmë» atë dhe vazhdojmë të ndjekim rrugën tonë.

Pra, ne ndjekim rrugën tonë, *derisa gjeli të këndojë*, deri sa diçka ndodh dhe mëkati bëhet i dukshëm. Ndoshta është një fjalë e thënë nga një mik. Ndoshta është një lexim Bible, një shërbese, një këngë apo një lutje. Ndoshta është humbja e shëndetit. Ndoshta është vdekja e një miku. Ndoshta është shkatërrimi financiar. Ndoshta është një problem familjar. Ndoshta «bota jonë» copëtohet rreth nesh.

Bibla na tregon për shumë «gjela» të ndryshëm që zgjojnë njerëzit. Për Adamin dhe Evën,

ishte zëri i Perëndisë, kur Ai po ecte në kopsht. Për Davidin, ishte profeti Nathan që i tha: «Ti je njeriu që ka mëkatuar» (2 Samuelit 12:7). Për Jonën ishin disa ditë «pushimesh» të padëshiruara në barkun e peshkut të madh. Për djalin plangprishës ishte dhembja e urisë në baltë dhe në pisllekun e stallës së derrave. Mund të jetë çdo gjë.

Çfarëdo që të jetë, gjeli këndon. Pesha e plotë e një ndërgjegjeje akuzuese na rrethon, duke thënë: «Fajtor, fajtor!» Pastaj reagojmë duke thënë: «Çfarë kemi bërë? Si është e mundur që ta kemi bërë këtë? Si mund të lejojmë që të largohemi kaq shumë nga Perëndia?»

Kur gjeli këndon, është koha për tri përgjigje.

Koha për të kujtuar

Në fillim, është koha për të kujtuar. Teksti ynë thotë: «Dhe Pjetri u kujtua çfarë i kishte thënë Jezusit» (v. 75a).

Ne dimë më shumë. Dimë si duhet të jetojmë. Dimë si duhet të veprojmë. Për disa arsye, sidoqoftë, kemi bllokuar në mendjet tona gjithçka që kemi mësuar. Tani është koha për t'i kujtuar.

Kujtesa është e rëndësishme. Djali plangprishës e mbante mend shtëpinë e babait të tij. Jezusi i shkroi kishës në Efes: «Kujtohu, pra, se nga ke rënë» (Zbulesa 2:5).

Çfarë duhet të mbani mend? Mbani mend se Zoti ju do, ashtu si deshi dishepujt, madje edhe kur tha se ata do të shpërndareshin. Mbani mend lajmin e mirë të ungjillit dhe gjithë kuptimin e tij. Mbani mend se Zoti do t'ju falë nëse ktheheni tek Ai. Kjo ishte e nënkuptuar në gjithçka që Jezusi tha. Dështimi nuk është përfundimtar, vetëm nëqoftë se duam që të jetë dhe e lejojmë të bëhet i tillë.

Koha për t'u penduar

Së dyti, kur gjeli këndon, është koha për pendim. «Dhe ai doli jashtë dhe qau me hidhërim» (v. 75b).

Hidhërimi i Pjetrit nuk kishte të bënte me Jezusin, me udhëheqjen politike të Palestinë, me situatën ekonomike apo situatën politike në botë apo me mënyrën se si peshkatarët trajtoheshin. Pjetri u hidhërua, sepse nuk bëri atë që duhej të bënte.

Juda dhe Pjetri u ndodhën në situata të njëjta,

por i përballuan ato në mënyra të ndryshme. Pasi Juda shiti Zotin, ai, gjithashtu, u hidhërua. Sidoqoftë, ai nuk derdhi lotë. Por, ai doli jashtë dhe vari veten (Mateu 27:3). Ka një ndryshim midis keqardhjes së kësaj bote dhe asaj hyjnore (2 Korintasve 7:10), një ndryshim midis keqardhjes dhe pendimit.

Kur gjeli këndon, nuk është koha për të gëzuar. Ju ndoshta tundoheni që t'i hidhni gjelit ca fara misri për ta pushuar. Ndoshta mund të tundoheni t'i përdridhni zverkun. Por, sipas planit të Perëndisë, «të kënduarit e gjelit» është dhënë për të na zgjuar, për të na ndihmuar që të shikojmë të keqen e rebelimit tonë. Pra, kënga e gjelit duhet të na prekë zemrat dhe të na bëjë të pendohemi. Atëherë ne duhet të themi: «Zot, ne kemi mëkatuar. Të kemi mohuar në mendimet, në fjalët, dhe në veprat tona, por, me ndihmën tënde, duam të përmirësohemi!»

Koha për ripërtëritje

Së treti, kur gjeli këndon, është koha për ripërtëritje.

Mund të bëhet pyetja: «Nga e di ti që lotët e Pjetrit tregojnë pendim të vërtetë dhe jo thjesht keqardhje»? Përgjigjja jepet nga jeta e mëvonshme e Pjetrit. Jezusi i dha Pjetrit një mundësi tjetër dhe Pjetri e shfrytëzoi këtë mundësi.

Kur Jezusi u tha dishepujve se ata do t'i kthenin krahët dhe do të shpërndareshin, Ai gjithashtu u tha se do të ngrihej nga vdekja dhe do t'i takonte ata në Galile (Mateu 26:31, 32). Pasi Jezusi u ngrit nga vdekja, engjëlli i tha gruas te varri i hapur: «Tani shkoni shpejt tek dishepujt e Tij dhe thuajuni se Perëndia e ringjalli nga të vdekurit! Jezusi po shkon përpara jush në Galile, atje do ta shihni» (Mateu 28:7). Kapitulli 21 i Gjonit na tregon për takimin e Jezusit me dishepujt në Detin e Galilesë dhe, në mënyrë të veçantë, për bisedën e Jezusit me Pjetrin. Gjatë kësaj bisede, Jezusi i drejtoi Pjetrit një sërë pyetjesh:

Jezusi i tha Simon Pjetrit: «Simon, biri i Gjonit, a më do më shumë se të tjerët që ndodhen këtu»? Pjetri iu përgjigj: «po, o Zot, ti e di sa të dua unë». Jezusi i tha: «kujdesu për qengjat e mi!» Jezusi i tha përsëri: «Simon, biri i Gjonit a më do mua»? «Po, o Zot, ti e di se të dua», iu përgjigj ai. Jezusi i tha: «kujdesu për delet e mia!» Jezusi e pyeti për herë të tretë: «Simon, biri i Gjonit, a më do mua»? Pjetri u trishtua, pse Jezusi po e pyeste për herë të tretë: 'A më do mua?' Ai i tha: «O Zot,

ti di gjithçka; ti e di se unë të dua». Jezusi i tha: «kujdesu për delet e mia!» (Gjoni 21:15–17).

Pjetri e kishte mohuar Jezusin tri herë. Për secilën herë, Jezusi kërkoi pohimin e dashurisë së Pjetrit.

Dua të theksoj se Jezusi akoma kishte punë për Pjetrin. Tri herë Jezusi tha: «Kujdesu për delet e Mia». Pjetri kishte mëkatuar shumë, por Jezusi nuk e konsideroi atë të humbur. Ai ishte ballë për ballë me «Zotin që i dha atij mundësinë e dytë».

Pjetri e shfrytëzoi plotësisht këtë mundësi. E shikojmë atë duke qëndruar në Ditën e Rrëshajave të Veprat e Apostujve 2, duke shpallur me guxim se Jezusi është Krishti. Te Veprat 10, e shikojmë që shkon në një shtëpi në Cezare, për t'i predikuar Kornelit dhe familjes së tij!

Kur gjeli këndon, nuk është fundi në qoftë se nuk duam të jetë kështu. Mund të jetë vetëm fillimi, nëse përgjigjemi në mënyrë pozitive. Pjetri u bë më i fuqishëm dhe më i mençur nga kjo përvojë dhe më i vlefshëm për Zotin.

Kurrë mos lini një gabim, madje edhe një gabim të madh, të shkatërrojë jetën tuaj dhe t'ju largojë nga Perëndia. Kur gjeli këndon, është koha për t'u zgjuar! Është koha për ripërtëritje.

KONKLuzion

Ky tregim ka një mësim të rëndësishëm që ne mund ta anashkalojmë lehtë. Të katër ungjijtë na tregojnë për mohimet e Pjetrit. Shumë studjues të mirënjohur janë dakord se tregimi i Markut u shkrua më parë, pra, Marku ishte i pari që shkroi rreth kësaj historie. Shumë vetë mendojnë se Ungjilli i Markut është në të vërtetë historia e Jezusit e treguar nga Pjetri. Papias² e mbështet këtë ide. Me fjalë të tjera, është e qartë se i pari që e publikoi mëkatën e madh të Pjetrit ishte vetë Pjetri.

Duket sikur Pjetri po thoshte: «Dua t'ju tregoj se çfarë ndodhi me mua, kështu që ju të mund të fitoni diçka prej saj. Mbani në mendje këto mësimet: E para, çdo njeri mund të gabojë. Unë nuk mendova se do të gaboja, por gabova dhe kështu mund t'ju ndodhë edhe juve. Së dyti, kur gaboni, ky nuk është fundi. Zoti është i mëshirshëm dhe i mirë. Ai do t'ju japë një mundësi të dytë. Ju mund të ktheheni përsëri te Perëndia.»

Do të doja të mendoja që ky mësim është gjeli që këndon për dikë, që do ta bëjë të shikojë me vëmendje në jetën e tij dhe t'i shfrytëzojë ngjarjet e pakëndshme që i kanë ndodhur në jetë për të ardhur më pranë Perëndisë. Do të doja që në një rast të tillë ju të pendoheshit dhe të inkurajoheshit nga ky mësim për t'u kthyer te Perëndia.

Djalli ka dy gënjeshttra të preferuara. Kur ju jeni gati të ktheheni te Perëndia, ai do t'ju thotë: «Është shumë shpejt, shumë shpejt. Nuk keni pse të nguteni për t'iu bindur Zotit.» Pasi keni kryer një mëkat shumë të rëndë, Djalli do të të përdorë gënjeshttrën e tij të dytë të preferuar: «Është shumë vonë, shumë vonë. Je larguar kaq shumë nga Perëndia sa Ai nuk do t'ju pranojë më, edhe sikur t'i luteni.» Mos i besoni babait të mashtrimit. Nuk është asnjëherë shumë shpejt t'i japësh zem-

rën Zotit dhe nuk është asnjëherë shumë vonë për t'u kthyer tek Ai, nëse zemra juaj është akoma e hapur për Të.

Kur Pjetri mëkatoi, Zoti ndaloi dhe e vështroi. Vështrimi i Tij është tani mbi ju. Cfarë lloj vështrimi është ai? Vështrim i gëzuar apo i zhgënjyer? Sido që të jetë, jam i sigurtë se ai vështrim është i mbushur me dashuri dhe me dhembshuri.

Nëse keni nevojë të pagëzoheni në Krishtin apo të riktheheni te Zoti, a do ta lejoni zemrën tuaj të përgjigjet?

SHËNIME

¹Nuk e dimë se ku ishte Gjoni gjatë gjyqit. Ndoshta ai ishte lejuar të hynte brenda, në sallën ku zhvillohej gjyqi.

²Një nga historianët e parë të kishës që daton në shekullin e dytë të erës sonë.

Autor: *David Roper*
Marrë nga seria: "*Tako Zotin*"
© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara